

بيا مې راياډ شوى يې مراد دې د راتلو نيسم
ستورو ته اوبه د شپې کېدمه ورته خاندমে

خومره بې وسي ده چې لاسونه دواړه نه لرم
شپه ده دروازه په پښو وهمه ورته خاندমে

ستا د ياد مرغان دې اوس اوسېږي په دې غرونو کې
حالي په کوټه کې وړانومه ورته خاندমে

مخ ته مې نېغ ودرېده باقره! ستا مات شوى زړه
ماته ايښه راتولومه ورته خاندমে

مورخومه ورته خاندمه
اوومه ورته خاندمه

انتها ته رسولى يم
ي سوزومه ورته خاندمه

وې كړى دى حيران يمه
م وپرومه ورته خاندمه

Ketabton.com

د هوا سترگو کې شگې

شاه نواز باقر

توره شپه وه اوازونه راپسې وو
په کوټه کې دېوالونه راپسې وو

ما خادر دومره په شرک راوچت کړی
چې تر کوره کاغذونه راپسې وو

ټوله ورځ به تېری تېری گرځېدمه
او په خوب کې به سیندونه راپسې وو

د هوا سترگو کې شگې

شاه نواز باقر

خدایه! ستا په لټون سر وم نا خبر وم
خپلې پښې او خپل لاسونه راپسې وو

په دې دشته کې یوازې زه روان وم
څنگه ستا د پښو خاپونه راپسې وو؟

د نظر بېبېشه مې ماته کړه باقره!
چې کاره واړه مخونه راپسې وو

په محبت باندې خپل زړه وينځمه
زه په اوبو باندې اوبه وينځمه

زما د لاس نه د چا نوم وړان نه شي
مورې نور لوبښي د کور نه وينځمه

زه هره شپه په خوب کې ځکه شراب
سحر په زهرو باندې خوله وينځمه

بياد چا ياد لېونی کړی يم
په خپلو اوبښکو خپل بانه وينځمه

باقره! دومره وچکالي شوه توبه
خپلې جامې په بارانه وينځمه

توره شپه ده ورکه کړې مې کونجي ده
اوس به چرته ځم کراره کراري ده؟

زه په زهرو پسې تللی ومه خدايه!
خو راوړې مې له ځان سره چيني ده

په دې کور کې يو شاعر پاتې کېدلو
د دې کور يوه کوټه اوس هم خالي ده

موده وشوه چې له تا سره وسېرم
موده وشوه تنها شوې تنهائي ده

په دې خلک نه خو کاني به پوهېږي
د اوبو نه مې زده کړې قوالي ده

هنې بيا گلاب نيولی دی په لاس کې
خوشبو بيا ليونی کړې خوشبويي ده

چرته لاړ شمه باقره! نه پوهېږم
بهر شور دی په وجود کې خاموشي ده

د چا يادونه درنه مړه نه شي که زړه ودرېدې
کاني به خامخا ودرېږي چې اوبه ودرېدې

په هغه خای کې زه اوس هره شپه ډېوه بلوم
په انتظار کې چې به چرته راته ته ودرېدې

بيا مې ونه سوزي لاسونه د لفظونو خدايه!
د الهام پېغلې مې د خيال په تناره ودرېدې

اوس چې خپې درېسې شوي ترېنه مندې وهې
د سمندر په کنارې باندي به نه ودرېدې

باقره! خلک ټول کاڼه وو په غوړونو باندي
چا ته دې غږ کاوه چې پاس په سر د غره ودرېدې

حېران ناست وم د هجران په شپه باران ته
څاڅکي زمکې نه خاته پورته اسمان ته؟

زمانې ورپسې بېرته را ستنې شوې
يو سړي ډيوه نيولې وه توپان ته

په لاسونو کې مې نه را ټولېدلې
ما پنځه کونجه دنيا راوړه جانان ته

چې تر څو مې په کې ته لېدلې نه يې
تر هغې پورې به گورمه خپل ځان ته

بايد گل خو په کې وکړي باقره!
د وجود خاوره مې ورکړله گلدان ته

د محبت د اخري حد په حصار کې يم
تاسره ناست يم او ستا په انتظار کې يم

که رانه وپوښتې نو نوم يې راله هم نه راځي
زه چې وړوکی رالوی شوی په کوم ښار کې يم

زما د وينې په هر څاڅکي پسې گرځي ښکاريان
زخمي مارغه يم ترې پټ شوی په چنار کې يم

توره تياره ده له خپل ځان نه مې هم وېره کېږي
خلک ویده، ورونه بند او زه په لار کې يم

وجود مې ورو ورو ختموي راباندې ليکي تاريخ
باقره! چا داسې تاو کړی په پورکار کې يم

دبسته ده، تېرى يمه، دومره په کې زه سپړه!
کافي زېښتم ترې را وباسمه اوبه سپړه!

د ښار د خلکو نه لگيا دى تېرى سترگې لوېږي
غوږ رانږدې کړه بس نور مه راوړه رانجه سپړه!

توره تياره، د چا يادونه، درد او اوبښکې، سلگى
زما په خيال خو موسمونه دي پنځه سپړه!

خاڅکي را غورځي او جينى ورته منگى نيولى
څادر راځوړند دى لوند خيشت په دېواله سپړه!

چونه په مخ، رنگ په لاسونو او سوري لمنه
په ټول بازار کې خلکو ماته رالېده سپړه!

زه په خوله گونگ ومه او ته په غوږو کوڼ باقره!
زما اواز نه خاته تانه اورېده سپړه!

سړي تکیه ورته وهلي او دېوال نشته دی
د مصور دغې تصویر ته د چا خیال نشته دی

خدایه! کافر نه شم اذان په غوږو نه اورمه
خدایه! د زړه په لوی جومات کې مې بلال نشته دی

راځه راځه زمونږ پسې به د چا سترگې واوړي
چې زه رانجه خرخوم ستا په زنه خال نشته دی

د خپلو اوښکو حفاظت هم غنیمت گڼمه
په لمن تور لرم او بل ښار کې دسمال نشته دی

باقره! جوړې دې ډېوې کړي چې تیاري ختمې شي
د وجود خاورې ورکومه خو کلال نشته دی

ښیښې پاکېږي ترې غبار روان دی
اوس په ذهنونو باندې کار روان دی

زما له اوښکو نه تېزاب جوړوي
د یو سړي پرې ښه روزگار روان دی

د اسرافیل شپېلۍ یې واورېدلې
د پاروگر د شکور نه مار روان دی

ما په دې ښار کې داسې عمر تېر کړه
چې ځمکه له ماسره ټول ښار روان دی

د هر چاسیوري خپل وجود ته ژاړي
هر څوک ذره ذره په لار روان دی

باقره! بل کړه څراغونه د کور
شپه را روانه ده سهار روان دی

ځاورې وجودونه زندگي اوبه
ورځ په ورځ کمېږي له کوهي اوبه

یه خدایه! خپل ځان ورته وروښایه
سترگې شوې اسمان ته د سړي اوبه

تېری وي په خوب کې ټوله شپه ولې؟
څوک چې د شپې خپل سر ته کېږدي اوبه

اوس دې زه مړوند ته غاړه نه ږدمه
لاس دې کانی شوی دی بنگري اوبه

مړ چې شو له تندې نه پرې پوې شومه
مانه به غوښتلې یوگونگي اوبه

ناست چې وي درياب ته بې لاسونو څوک
څنگه به باقره! وایه څکي اوبه؟

په هغه ورځې په ټول ښار کې یوه ستنه نه وه
چې ستاگرېوان نه و، او ماپورې لمنه نه وه

لېونی نه وم لېونی شوم، لېونی دښته کې
د لمر تر سیوري لاندې کېناستمه ونه نه وه

د دروازي نه مي پرده رابښکله پټ شوم په کې
د ژمي شپه وه او په کور کې مي پرستنه نه وه

ستا انتظار و، که په ماباندې وخت نه تېرېده
چې ورنېرېدې شوم په دېوال کې دسات ستنه نه وه

ما ورله خوځل د نیولو اراده کړې ده
ستا د غمونو پورې پښې وې مگر زه نه وه

په چغو چغو دې کانه کړل اسمانونه ولې
باقره! پښې کې دې اغزی تلې و غنه نه وه

ستا د سترگو سمندر چرته روان دی
په ما سرگرځي که، غر چرته روان دی

توره شپه ده سترگې مېم څوک راغلی
د لاسونو نه مې ور چرته روان دی

دیوه سړي تنه ورپسې گرځي
دیوه سړي نه سر چرته روان دی

ښکاري بيا کومه تور سړې شوه سر توره
هوا نشته او خادر چرته روان دی

د ماشوم بچي تصوير يې دی په لاس کې
په دې لاره مسافر چرته روان دی

صبر وکړه درته وایمه باقره!
ستا په اړه مې نظر چرته روان دی

تصویر

د ژوند يو بل تصوير ته فکر يوړم
د ښار په منځ کې د سړک په غاړه
يو سړي لمونځ په خپل خادر کولو
ملا اذان د مازيگر کولو
زه چرته تلمه ورته ودرېدمه
چې لمونځ يې وکړلو راپاڅېدلو
خادريې خنډ واهه او چغې يې کړې
جانمازونه واخلي
جانمازونه واخلي

ستا د بدن نه مې راټول کړه په بښنه کې عطر
نن مې د تېلو په خای راوړه په ډېوه کې عطر

دا خُل به هم زما دننه موسم نه شي بدل
دا خُل به هم خبر دی زه وځم په پياله کې عطر

توره تياره د خاورو بوی زما سلگۍ او ستا ياد
باران وريږي راڅخېږي په کوټه کې عطر

په دې نوټونو نوشته انسان به هم راوین شي
که مې راتوی شول د خپل جېب په دريځه کې عطر

هغه سړی دا ستا د زلفو خوشبویۍ پاگل که
هغه سړي چې خرخول ستا په کوڅه کې عطر

گل چې را ياد کړمه نو ته راته په خپله ياد شې
چا ويل چې نشته د باقر په حافظه کې عطر؟

زما په زړه کې غم د چا چرته ځي
په دې ځنگل کې څوک تنها چرته ځي

چې د چا لاس مات شي نو غاړې له ځي
چې د چا سرمات شي نو دا چرته ځي

د څادر پيڅکې ځان پسې راکاږي
توره تياره ده سړی بيا چرته ځي

بڼه چې له ماسره ده وي دې کنه
بڼه چې له مانه وځي ساه چرته ځي

ځان ته مې وکړه او هوا واورېده
زما خبره به اوس بيا چرته ځي

باقره! زه ورته حېران ولاړيم
دنيا روانه ده دنيا چرته ځي؟

ملنگه! تاته هم د هغه ښار نامه نه راځي
چې په مخ سل کوره راځي خو دروازه نه راځي

سمندر وېل چې زما زړه ته به گېله نه راځي
چې زه ورنه شم کنارې ته کناره نه راځي

زه چې ماشوم ومه نو مور به راته هيڅ نه ويل
زه چې رالوی شومه نو ماته هم غوسه نه راځي

ښه زما څه کار و، چې بيا مې ستا تصوير راخيسته
ښه زما څه کار و، اوس خوب به ټوله شپه نه راځي

ما په يوازي ځان کڼلی ورته قبر ناست يم
باقره! ستا د ارمانونو جنازه نه راځي

گوزار په ځان کوم ښېښه راغورځي
زما د سر کاني په پښه راغورځي

لور ته چې غږ وکړم هوا راشه
له دېوالونو نه ديوه راغورځي

ستا انتظار يې ټکوي په لار کې
زما د سترگو دروازه راغورځي

چې په کوم کور کې ماشومان نشته دی
په هغه کور کې باده يوه راغورځي

باقره! مونږ ترېنه ويده پاتې شو
کڼي نو ستوري هره شپه راغورځي

په دېوال کې لگوم ستا تصویرونه
له بڼو نه مې جوړ کړي دي مېخونه

په دې توره شپه مې بیا زړه ته رانه شئ
په غمونو مې تاو کړي دي غوږونه

چې ښېښې مو په لاسونو کې نیولي
په اوبو کې ولې گورو خپل ځانونه

پاکومه بیا د چاله کوټې ځالې
جوړومه ترېنه ځانته بالښتونه

په دې لاره باندې څوک تلې باقره!
په سړک باندې راشوي دي گلونه

تا چې تړلی د ساگانو نه مې تار پروت دی
نه نه غلط شومه په غاړه کې مې مار پروت دی

ولې په ما باندې د ښار سترگې راډکې نه شوې
ولې په تاپسې په بله مخه ښار پروت دی؟

زه په اوبو کې تصویرونه جوړولی شمه
زما په ذات کې د رنگونو لوی فنکار پروت دی

د گل نه پانې شوکوي خدایه د پښو په گوتو
دا سړی څوک دی او د چا په انتظار پروت دی؟

د اسمان ستوری او هغه هم بیا د ورځې گورم
د انسان سر دی او هغه هم بیا په لار پروت دی

خوب ته مې نه پرېږدي باقره! ټوله شپه لگیا وي
د زړه په غېږ کې مې د چا د غم سیتار پروت دی؟

روان یمه له ځان نه وهم منډې منډې منډې
قیدی یم له زندان نه وهم منډې منډې منډې

په خوب کې مې سپلاډ وړي او په خلي ځان رانیسم
په وینه له باران نه وهم منډې منډې منډې

په ژوند نه یم په دې یمه چې خون ونه کړي خدایه!
وېرېرم له انسان نه وهم منډې منډې منډې

ای زه خو ورو په ورو ورنږدې کېرمه سرپه!
ای زه خو له اسمان نه وهم منډې منډې منډې

دنیا نه ده باقره! که رښتیا راباندې وایې
ځنگل دی له حیوان نه وهم منډې منډې منډې

ویده شوی په ژړا ژړا وم شپه وه
چې راوین شومه په کور کې مې چینه وه

زړه زما ورپسې وران و یو خو ورځې
خوشې شوې له ماشوم نه غباره وه

دې خبرې ته حېران د دوکاندار یم
بخت دې ښه دی آخري یوه ډیوه وه

اوس راووته سړی د حوېلی نه
ټکولې مې کال مخکې دروازه وه

دریابونه راپسې وو خبر نه وم
زما پښو پورې نښتې کناره وه

راستون شوی بېرته وخت نه و باقره!
په دېوال کې د سات ستنه سرچپه وه

لېونی کړی یم احساس او شپه ده
کورته روان یمه تش لاس او شپه ده

خدايزده اوبه دي او که زهر په کې؟
تېری یم گورمه گيلاس او شپه ده

په دېوالونو باندې خوله لگوم
تاسره نه کېږي تماس او شپه ده

خومره چې ښکته راځم زه رڼا ده
خومره چې خېژمه زه پاس او شپه ده

باقره! سم د مصور تصویر دی
غردی، ځنگل دی، زه یم اس او شپه ده

سړیه! واوره یمه لمر ته ځمه څه به شمه
څوک خو به تنده په ما ماته کړي اوبه به شمه

که تصویرونو ستاسې خوښه وي پېره مې کوی
که دېوالونو ستاسې خوښه وي ویده به شمه

اور خو دې راکه چې سکاره شم ښه مې وټکوه
بیا مې په سترگو پورې ومېړه رانجه به شمه

يوه دانه یم د غنمو د دهقان په جېب کې
خو ورځې پس لکه ځنگل په کې راوبه شمه

ستا د بېلتون شپه به دیو بل په ډاډ تېره کړمه
درد او غمونه به شي، یاد به شي، او زه به شمه

له خولې نه وتې لاړې بیا چرته راغلي خولې ته
باقره! دا يقين مې نه راځي چې ښه به شمه

خرخوي په ما کې کاني
او د سرو زرو د کان يم

د شپې وي د ورځې نه وي
له خپل سيوري سره وړان يم

گل روان دي په اوبو کې
په تصوير کې ورک له ځان يم

ډوب مې نه کړې سمندره!
د باقر د زړه ارمان يم

عجيبه غوندي باران يم
ورېدلی په اسمان يم

لکه ته او زه روان يو
باد او بلي ته حېران يم

چې پرده يې د څادر ده
زه د هغه کور انسان يم

د هوا سترگو کې شگې
غورځومه بيا بېرته يم

خومره به تنگه وي په ما کې زندگي دننه
ور مې رابند که رانه پاتې شوه کونجي دننه

چې په ځنگل کې مې پانزېب د چا د پښو پېدا که
د محبت په کې پرته وه گواهي دننه

زه چې برق مړ نه کړم تر هغې د شپې خوب نه راځي
او خو دا خومره ده په ما کې رڼايي دننه

داسې بې حسه شوم او داسې بې ارمانه شومه
لکه چې گونگه شي په چا کې موسيقي دننه

ما چې پوکي ورکه په ما باندې دېوال پرېواته
خدایه! څه پټ دي خامخا د دې مېرې دننه

باقره! خود مې د لفظونو نه راڅاڅي وينې
د خيال په پښو مې ننوتې دي اغزي دننه

ته په کې کاني غورځوې او زه گلاب سرپه!
بيا دې هم هر وختې پوښتنه کړي درياب سرپه!

خپلې جامې دې پرې آوارې کړې مجرم مې ته شوې
ما زندۍ کړې و خپل ځان په دې تناب سرپه!

چې ماشومان مې د مکتب نه چرته پاتې نه شي
د ونې پاڼو نه به جوړ کړمه کتاب سرپه!

زه د نشې په ځای له خپل ځان نه تيارې وباسم
زه د پيالې په ځای ډيوه کې حکم شراب سرپه!

باقره! دومره زړدې ولې له خپل زړه ووېستم
ماته خو نه راځي د دغه سوال جواب سرپه!

په توره شپه ستا د مړوند په تصور ویده شم
په کاني سر نه ږدمه کاني ږدم په سر ویده شم

زه چې په ماتو پښو سفر کوم منزل ته رسم
زه چې په ماتو بښينو ځملمه نو زړ ویده شم

خدایه! په خوب کې راپسې وي بلاگاني د شپې
چې د انسان له وېرې زه په مازېگر ویده شم

بس دومره سترې او ستومانه زه له کاره راشم
څنگه چې وټکوم زه نو د کور ور ویده شم

پرېږده باقره! چې د خیال څپې مې یوسي چرته
پرېږده چې زه په کناره د سمندر ویده شم

په خپل وجود کې گرځېدنه ټوله شپه ورپسې
زړه مې په لاس کې و لېدله مې سينه ورپسې

زه د خپل ژوند تصوير ته گورمه په دغه نظر
بس يو ماشوم دی بنده شوې دروازه ورپسې

شابه تکره شه اوس په ټوله لاره سر خوزوه
شابه تکره شه ارمانونه اوس کوه ورپسې

دلته يو څوک دی چې گرځېږي ايښې پسې تل
دلته يو څوک دی چې گرځېږي ايښه ورپسې

د يو کاغذ نه مې کشتی وه جوړه کړې چرته
باقره! راغله له درياب نه بيا څپه ورپسې

ښه راته ياد شو په اسمان کې چې سپوږمۍ تېرېده
زه چې ماشوم وم نو اکثر به مې روپۍ تېرېده

چې به راوېښ شوم په ځنگل کې به مې چغې کړلې
چې به ويده شوم، په درياب کې به کبشتۍ تېرېده

د مصور دغه تصوير په ښار کې ډېر خرڅېده
لاندې کېږدی وه او د پاسه پرې مرغۍ تېرېده

د زندگي په منځ کې بيا د مرگ پېغام خور شوی
د هدېرې په منځ کې بيا د چا ډولۍ تېرېده؟

زما د سترگو نه به خلي راوته باقره!
زما په زړه کې به د چا د ياد سيلۍ تېرېده

محبت ما هم کاوه تا سره خو زړه مې ساته
په کوم تيلي مې چې ډيوه بله کړه وه مې ساته

په يو گلاب باندې مې ټول عمر عذاب تېر کړی
د يابان نه مې راوړه له بارانه مې ساته

خالي يې کړې وې او ما هم پېژندلی نه شو
د چا تصوير و چې د کور په دېواله مې ساته ؟

د خادر پيڅکه خو مې زمکې ټوله وخوړله
ستا په لټون ومه او درد د بيلتانه مې ساته

باقره! ماته هريو باب د ژوندانه يادېده
چې د ژوندون په لوی کتاب کې ستا بڼه مې ساته

د ژوندانه ځنگل ته تلم خو راته بښکار نه راته
په ما کې زهر وو نږدې به راته مار نه راته

په دې بازار کې به مې درسته ورځ گلان خرڅول
خو په يو گل باندې، به هم دگل گوزار نه راته

د کور سودا مې هم له ځان سره چا نه کېښوده
زه چرته تلمه او په دې د چا اعتبار نه راته

ستا په مړوند باندې مې دومره ډېر خوبونه کړي
زما په غاړه کې بنگرې راته خو هار نه راته

باقره! داسې ځای ته تلمه په ځان نه پوهېدم
سيوري راتلل راته په لار انسان په لار نه راته

د وجود خاوره مې لمده شوه په هوا راغورځي
چې د باران اولنې خاڅکۍ په ما راغورځي

ما اورېدلي چې تا هم ورته نيولې لمن
ما اورېدلي چې له اوبسکو نه رڼا راغورځي

زما د خيال په جگ پټنگ پسې ټوبونه وهي
دغه ماشوم به د کوټې له سره بيا راغورځي

د ژوند سيکه زما د لاس په کړېښو نه پوهېږي
زه يې په مخ ولمه او ده بېرته په شا راغورځي

دا په ما سرگرځي سرپه! که اسمان ولاړ دی
دا په ما سرگرځي سرپه! که رښتيا راغورځي

باقره! ساه لري ژوندی دی او له تا شرمېږي
د چا تصوير ته په دېوال مه گوره بيا راغورځي

يوه دنيا مې له وجود نه هره شپه راوځي
بښنه چې ماته شي له دې نه هم خبره راوځي

ستا د غمونو کاني نور په زړه کې نه غورځوم
د سمندر له کنارې نه به څپه راوځي

چې ماشومان اوس گينکانو ته مايه وباسي
منډې کړي ووېرېږي هلته هديره راوځي

په کاغذونو باندې لیکو د يو بل نومونه
بيا يې راواخلو چې د چاپه کې نامه راوځي

باقره! زه داسې منظر ته درېدلی يم
باران ورېږي او زما په مخ خوله راوځي

د وخت وېره په ذهنونو کې ویده ده
اژدها مو په کورونو کې ویده ده

د زړه سات مې کړي ټک ټک راوېښه نه شي
تنه یې په دېوالونو کې ویده ده

یو ماشوم پرې غباره اخلي خپل ځان ته
شاعري په کاغذونو کې ویده ده

د قسمت په جیب کې مه لټوه ستوري
ستا دعا ستا په لاسونو کې ویده ده

ته په ځان هم لا خبر نه یې باقره!
او دنیا دې په خیالونو کې ویده ده

خلی مې تللی دی د غم سترگو کې
ستا د خادر پیڅکه وهم سترگو کې

چې په شیشه کې خپل بڼه گورمه
لکه راشوي مې غنم سترگو کې

زه په تخلیق پسې ړوند شوی یمه
څوکه مې تللې د قلم سترگو کې

د چایادونه به بیا لامبې په کې
که مې لږ نور پرېښوده نم سترگو کې

باقره! دومره رانږدي شو زړه ته
سړي مې کېښوده قدم سترگو کې

تصويرونه د چاشته او د چانه شته
اوس خوبونه د چاشته او د چانه شته

دا صحرا ده او که ښار د پښتنو دی؟
گربوانونه د چاشته او د چانه شته

لږې خرڅې کړم ډېوې ډېرې واپس کړم
دېوالونه د چاشته او د چانه شته

فالي مه راځه نور دلته خوبه ستا ده
چې لاسونه د چاشته او د چانه شته

په دې دښته کې خپل ځان څنگه پېدا کړم
چې خاپونه د چاشته او د چانه شته

د نکريزو غونډې سترگې شته **باقره!**
خو رنگونه د چاشته او د چانه شته

محبت ښه دی خو په زړه کې مې سودا ايښې ده
ستړې سړي په ستړي شوي دېوال ملا ايښې ده

ته صبر وکړه چې تصوير خو دې راواخلم کنه
ته صبر وکړه د باليت لاندې مې ساه ايښې ده

نه زه په خپله د احساس په زنځير ځان وهمه
نه ما په خپله په اوږو ټوله دنيا ايښې ده

هم دا دې وخت دی بس د زړونو ډيوې مړې کړه پرې ځه
د څه لپاره دې په زلفو کې هوا ايښې ده؟

په دومره خلکو کې زما سترگو ته شگې راوړي
باقره! باد په خپلو لپو کې صحرا ايښې ده

د هوا سترگو کې شگې

شاه نواز باقر

اور د شپې بل نه کړې نور تيلي باندې
ستوري دې ږانده کړل په لوگي باندې

سترې يم، ستومانه يم، بې دمه يم
مورې بيا مې وټړه سوزني باندې

وايم چې کېدای شي وي يوسف په کې
سر د پاسه نه ږدم په کوهي باندې

د هوا سترگو کې شگې

شاه نواز باقر

بيا مې ټول وجود شولو مېرې مېرې
بيا مې پښه راغلي په مېرې باندې

شگې د هوا سترگو کې پړيوتې
مړه دې ډيوه نه کړه په پوکي باندې

شک مې دی باقره! د قاتل په چا؟
لمر دی لاس مې ايښی په تندي باندې

وړم په اوږو د غم واړه، روان يم
نوم مې وتلی دی د زړه، روان يم

نارې وهي راته بهر جدایي
تصویر دې ږدم په دېواله، روان يم

له دې نه مخکې پرې څوک نه دي تللي
په داسې لاره باندې زه، روان يم

يو بل ته نه وايو د ژوند حالونه
ځان سره هسې خوله په خوله، روان يم

څوک مې راوینې کړی د کمر نه غورځم
سترگې مې پټې دي ویده، روان يم

باقره! سترې او ستومانه یمه
غر مې په سر دی او په غره، روان يم

په محبت به دې سوچ وکړم وېرېدلی یمه
له دې کمر نه یو ځل مخکې هم لوېدلی یمه

غږ مې څوک نه اوري مری مې خپله کېنوله
ژوندی تصویر یم په دېوال چا لگولی یمه؟

زه ستا د پښو نه یم لوېدلی ته خبره نه یې
د سرو پانزېب یم یو ماشوم چرته موندلی یمه

دا چې په دشته کې گرځېږم تېری کېږمه نه
د چا په زړه لکه باران راوړېدلی یمه؟

راشه! راجگ مې کړه، لاسونه خو دې نه ماتېږي
باقره ازه د خپلو پښو لاندې راغلی یمه

باید لیکلي وی سړي په دېوال
کړنې مې نه شته د تندي په دېوال

زما د زړه غاښونه وېرېدلیدل
راکارم ستا د یاد اغزي په دېوال

مورې! د دغې کور نه غږ کوي څوک
که وي راواچوه تيلي په دېوال

ماته اسمان او ستوري داسې ښکاري
لکه راجمعه وي مېرې په دېوال

پل صراط مې مخ ته نيغ ودرېده
گرځي راگرځي لېوني په دېوال

ته يوه ورځ پرې رابښکاره څه شولې
چې اوس راشوي کشمالي په دېوال

چې قلف مې مات کړ د خپل وره باقره!
هله مې ولېده کونجي په دېوال

د زړه په کور کې مې يوازې ستا تصوير پروت دی
ماتې تمبې ته مې د سرو زرو زنځير پروت دی

راوېښ به نه شمه مړوند به دې اوبه شي گوره
زما په سترگو کې د ډېر وخت نه شوگير پروت دی

ای په دې ښار کې مصور نه شته منظر وربښایم؟
په خپل رېښې رېښې څادر باندې فقير پروت دی

نا نا، خپه نه شي، له تانه گيله نه کومه
ستا د احساس د پښو د لاندې ستا ضمير پروت دی

له خپلو اوښکو نه به جوړ کړمه شبنم باقره!
د مړاوي شوي گل په شان زما تقدير پروت دی

باد او باران ورباندې راوړي مخ تور ونيسم
د خداى نه څار شمه، چې ستا تصوير په اور ونيسم

يوه موده په كې په وينه تېروم خامخا
چې د زاړه كور نه راپسته نوى كور ونيسم

چې گلاب راوړمه نو تاله يې په لاس كې دركړم
چې درد مې واخلي نو لمنه، زړ د مور ونيسم

ماته دا ستا د اولاد غوڅ سرونه نيغ ودرېږي
آدمه زه چې د غنمو سر ته لور ونيسم

باقره! څوك به په كې گل د محبت واچوي
د څادر پيڅكې به د دوو په ځاى څلور ونيسم

ولې خپه شمه له تانه چې وعدې ماتېږي
كله ناكله د كولال نه هم ډيوې ماتېږي

مونږ هره ورځ د يو بل پښو نه راوباسو بښېږي
زمونږ په كور كې هره ورځ يو څو پيالې ماتېږي

پرېږده! په خپله به زړه راكړي چې غزل مې واوري
د بندې شوې دروازې كولپ په آرې ماتېږي

تبارې به سترې وي په ډېرو ودرېدلو اسمان
تېرى په ډېرو گرځېدو د زمكې پښې ماتېږي

اوښكې دې پاكي كړه باقره! د امېد په دسټمال
تل د رڼا په كانې سر د تورې شپې ماتېږي

د درد احساس سيني نه، نه وباسم
گرځم اغزی له پښې نه، نه وباسم

مړه، نه شي مور ته زخم نه ښایمه
مړه، نه شي تېل ډېوې نه، نه وباسم

زه پرې د ذات ځنگل ته اور وركوم
زه اسويلي له خولې نه، نه وباسم

ستا تصويران به ترې را وباسمه
خو تنهائي كوتې نه، نه وباسم

ما په اسمان کې داسې څه لېدلي؟
باقره! سترگې ترې نه، نه وباسم

زما په شان به ستا له غم نه هم تېرېږي اسمان
چې د شپې وېش وي، او د ورځې ویده کېږي اسمان

هر سړی وايي چې کوټه مې راڅخېږي د کور
هیچا ونه ویل چې ولې راڅخېږي اسمان؟

که چرته مې شومه نو ځان به په خپل ځان کې ښخ کړم
زه زمکه نه کڼم په دې باندې خوږېږي اسمان

په دغه کلي باندې ځکه تندر نه راغورځي
په دغه کلي کې یو څوک دی چې نومېږي اسمان

زه به ترڅو کوم په کابو تصور د ستورو؟
باقره! سترگې مې ږنډې دي ریاډېږي اسمان

توره تياره ده مگر زه يې په سحر لټوم
سر ته مې اېښی دی په خوب کې خپل خادر لټوم

خدايه! کېدای شي که له مانه هم بېوسه وي څوک؟
ډوډی مې لاس کې ده، بازار کې څوک نهر لټوم

ستا محبت راته دريمه دنيا هم را ښايي
د ورځې ستوري لټومه د شپې لمر لټوم

زه به تر څو پورې ښيښې ته ودرېدلي يم؟
زه به تر څو پورې په سترگو کې نظر لټوم؟

تا چې پرې زه وېشتم هغه کاني فايده راکوي
زړه چې مې تنگ شي نو په خپل وجود کې غر لټوم

د خيال اسمان ته ورختمه غورځېدلی يم
باقره! ځکه خو په زمکه خپل وزر لټوم

زرکوه راشه د سندرو سرنامې پاتې دي
زما د خولې لارې په زمکه لا لمدې پاتې دي

زما په خیال نن د دنیا یوه حصه لمده ده
زما په خیال د دنیا درې وچې حصې پاتې دي

هر چا په ځان کړی گوزار خو زخمی شوی نه دی
کاني رېزه رېزه پراته او ایښې پاتې دي

زما او ستا یو ځای کېدل هیڅ امکانات نه لري
له مانه وروستو تانه مخکې زمانې پاتې دي

بلها موده وشوه چې زه کور نه راغلی یمه
باقره! بلې په کې اوس هم لا ډېوې پاتې دي

شپه ده د کور د دېوالونو نه مې ساه ختلې
سترگې مې شته خو د خوبونو نه مې ساه ختلې

چنې وهمه چا بالښت راته په خوله ایښې دی
پښې خوځومه د لاسونو نه مې ساه ختلې

نن مې جامې د ښار په داسې دوبي وویځلې
چې د لمنې د داغونو نه مې ساه ختلې

منډې وهم باران ورېږي ما په سر نیولې
د کتابونو د لفظونو نه مې ساه ختلې

باقره! غوږ مې دی نیولی اسرافیل شپېلۍ ته
د ژوندانه د امېدونو نه مې ساه ختلې

چې د کاني نه جوړېږي
ایښه څه له ماتېږي؟

اسرافيله پوکی ورکړه
خلک ساز ته خوشالېږي

تصویرونه په کې وین شو
دېوالونه راغورځېږي

د دریاب په غاړه ناست دی
د اوبو پسې ځوړېږي

په دې دومره لوی هجوم کې
فقط خپل غر رارسېږي

له لمن به مې داغ پاک شي
خو دریاب به پرې وچېږي

په وجود کې مې یو شی دی
هره ورځ رانه ورکېږي

ستا په شانتې ډېر باقره!
په خپل ځان پسې ښېږي

زما په سترگو کې اوبه ستا په نظر کې کاني
شکر چې خلک خو پرېږدي په سمندر کې کاني

زه چې اوس اوږد لمر له تاو نه بلولي شمه
يو وخت و ما به ماتول په مازيگر کې کاني

ستا د بېلتون درد که هر څومره بې سکونه کړمه
خبر د پښو لاندې ماتېږي په سفر کې کاني

راځه چې و شمارو په يو ځای په اسمان کې ستوري
راځه چې و شمارو زما د زړه په غر کې کاني

دغه پوښتنه ترې تر اوسه پورې چا ونه کړه
چې باقر ولې گرځوي تل په څادر کې کاني؟

ځان مې قاتل دی ترې پټ شوی یمه شاته د ځان
دا سړی پېژنئ تصویر بنایم دنیا ته د ځان ؟

مانه د ورځې یو پنځه کرته سترگې غورځي
ستا محبت دومره راوستی انتها ته د ځان

اخ دې یوې غنم دانې راکې ځنگل راشین که
اخ ودرېدی نه شمه وړي مې اوس هوا ته د ځان

زه یمه، ستا یاد دی، او ارمان سره
شپه ده، یو ځای شوي دي لېوان سره

خوري يې ماشومان چې ږلۍ شوې ده
ستوري رالوېدلي له باران سره

مور مې پرې نامه د بلال ایښې ده
زوی مې رايادېري له اذان سره

خوب وينم لگيايمه راوین مې کړه
گل کرم لگيايم يابان سره

سوال مې په ځان کړی بې ځوابه يم
ځان باقره! ولې وړم له ځان سره؟

اسمان راغورځي که اوبه د سمندر خوځېږي؟
نه ماته پته شته د ځان نه ښايي تاته د ځان

توبه توبه دغه سړی په زړه کې خدای نه لري
توبه توبه زړه يې ورکړی دی بل چاته د ځان

څوک راروان دی په وجود مې قدمونه کېږدي
باقره! غور نيسمه بيا د زړه درزاته د ځان

خلک له تندې مړه کېده باران په ښار نه کېده
گل دې نیولی و خو زړه دې په گوزار نه کېده

دواړو به خاورې غورځولې د یو بل سترگو کې
تانه راتله نه کېده مانه انتظار نه کېده

ما د کمر نه غورځوه ځان او تانه نیومه
چې ستا په خوله د محبت ولې اظهار نه کېده؟

شکر وباسه چې د هجر دغه شپه تېره شوه
شکر وباسه چې بچي د دغې مار نه کېده

ځان مې وژلی و او سر ته مې خط هم ایښی و
بیا هم زما په وصیت د چا اتبار نه کېده

د نظر ستنه می کړه شوله باقره! په کې
زما د اوښکو نه هر څه کېده خو هار نه کېده

مړې کېدمه پرون ته راسره نه وې
په صحرا کې وم اوبه راسره نه وې

ته به هم راسره پروت وی په اغزو کې
غمه ښه دی چې ویده راسره نه وې

ښه مې پېژنې خو ځان دې غلې کړې
اوسېدلې وره په وره راسره نه وې؟

کافر شوی یې خپل سیوري ته لگیايم
چې ولاړ بیا په لمانځه راسره نه وې

پېژندلې مې هوا نه وه باقره!
چې ډېوې د ژوندانه راسره نه وې

د ژوند کردار ادا کوم خو اداکار نه يم
زه مختلف يم له دنيا نه خو فنکار نه يم

ته راته وگوره بل چا پسې خو نه يم روان؟
ته راته وگوره له ځانه خو ايسار نه يم

دومره قانې شوه چې اوبو رانه اوبه وغوښتې
دومره تياره شوه چې پوی شوی په سهار نه يم

زما او ستا محبت هم نور انتها ته رسي
گل مې نيولی دی خو ستا په انتظار نه يم

باقره! ټيگې ټکوه ترينه لمبې وباسه
که دنيا اور واخيسته زه دې ذمه وار نه يم

دا ستوري نه دي ماشومان دي نو په دې راغورځي
چې هره شپه د کاغذونو طيارې راغورځي

حېران ولاړيمه چې کوم طرف ته منډه کړمه
له يو دېوال نه ايښې بل نه ډيوې راغورځي

په خيال کې ورک وم دروازه چا د دوکان بنده کړه
د ملاقات نه بېر هم زړه له سينې راغورځي

د ارتقا په تنابونو کړۍ مونږ ټولې ښځې
پيڅکې يې ښځې دي په زمکه لويې راغورځي

شکر دی خدايه ما پسې به هم لاسونه جيگ شي
په هديره کې له قبرونو نه لوحې راغورځي

باقره! ما په داسې کور کې زندگي تېره کړه
چې ټکوي يې څوک زنځير له دروازې راغورځي

د سترگو خوب مې ټوله شپه وي په شوگير تړلی
ما په خادر باندې د خپلې کوتې تير تړلی

په دې وېرېرم چې له ځانه مې څوک ځان پټ نه کړي
ليونی نه یمه خو ځان مې په زنځير تړلی

بښنې ماتېري تصويرونه په کې چنې وهي
زه يې را کارم ما له ځان پورې تعمير تړلی

زما په جېب کې د قلم سياهي وبېده
چې مې په جېب کې نن دننه ستا تصوير تړلی

د ژوند ډېوې به مې په کور کې بلې پاتې نه شي
باقره! ما چې له هوا پورې تقدير تړلی

روان په زمکه یم هدف مې د اسمان نیولی
لکه ماشوم مې خپلې کوتې نه خپل ځان نیولی

هغه سړی اوس په کوڅه کې بینجاره نه پرېږدي
هغه سړي ستا له کبله روغ دوکان نیولی

د ورځې کاني او د شپې په کې راغورځي ستوري
په داسې ځای کې مې خبر يې چې مکان نیولی

د کاني په صورت کې مې غمې ليدلې و
په زړه کې مې د ټولې دنيا خداى ليدلې و

سحر مې چې سوري د دېوالونو بندول
يېگا مې ستا تصوير باندې مېړى ليدلې و

ويل يې مورې زړکوه چاودنه به اوس وشي
په ښار کې يو ماشوم چېرته منگى ليدلې و

زما په ذات کې ځکه زنځيرونه شرنگېدل
په ژوند مې په پومبي ځل لېونى ليدلې و

خو ورځې مې د پښو د لاندې زمکه نه راتله
باقره! ستا په پښه کې مې اغزى ليدلې و

ته ورته وگوره اسمان هم د ځان سيورى ټول که
ته ورته گوره زمکې هم په موږ باران نيولى

په دغه ښار کې به ضرور وي د مالوچو قحطي
په دغه ښار کې هر سړي خيري گرېوان نيولى

په ايښه کې راته سم ښکاري چېرې يم ورته
باقره! ما تصوير له ځانه سره وران نيولى

چاته به نه وايي يو راز د ژوندانه درکوم
سترگې دې نه شته خو بيا هم درله رانجه درکوم

شکر وباسه په دې دښته کې اوبه دررسي
شکر وباسه په دې وخت کې درله زړه درکوم

ته هره ورځ په وينه ما په يوه کاني ولې
زه هره شپه په خوب کې گل په دېواله درکوم

ما په پنځه کونجه دنيا کې هم پېدا نه کړلې
اوس به ته څه راکوې زه به درله څه درکوم؟

باقره! ما هم د ژوند نوې سليقه زده کړې
زهر خواږه درکوم زه او شات ترخه درکوم

تا چې رايا د نه کړم په سترگو کې اوبه نه راځي
زما لاسونه چې خالي وي نو واړه نه راځي

داسې باران دی چې ورېږي، زمکه نه لمدېږي
داسې سپر دی چې په زړه راځي، په خوله نه راځي

ولې ستا څه خيال دی چې سترگې په سکرو تورې کړو؟
ولې ستا څه خيال دی چې ښار ته به رانجه نه راځي؟

اورته پوکي ورکوي ته او مخ زما تورېږي
ستاسو د کور لوگي زمونږ په دېواله نه راځي؟

د زړه جومات کې مې **باقره!** اوس سجده نه کوي
بس د چا غم دی کافر شوی په لمانځه نه راځي

چا چې کړم هېر، هغه یاد کړی یمه
وړي سېلاب، بېرته راوړی یمه

اوس مې د تن سیوري ته ولې کېنې؟
تا غورځولی وم، چې زړی یمه

وايې ډوډۍ مه راوړه وینې راوړه
خدایه! د داسې جومات چنی یمه

په مایې ځان او جهان وپېژنده
زه ستا د سترگو پوره وړی یمه

ما د خپل سیوري لاس نیولی ځمه
باقره! مه وایه چې ستړی یمه

چې خپل وجود ورباندې بار وي سړی ساه څه کوي
څوک چې له ځان سره رشته پرېږدي نو تا څه کوي

د دعاگانو دېوالونه مې اسمان ته رسي
ته صبر وکړه چې له ما سره الله څه کوي

يو زړه په دومره شی غمونو سترگې نه مېرې
يو لېونی په دومره شگو د صحرا څه کوي

بلها موده وشوه چې زه ترېنه راغلی یمه
د تنهایۍ پورې ورځمه چې تنها څه کوي

کاني راواخله په لاسونو کې گلونه پرېږده
ما او تا څه کوو باقره! او دنیا څه کوي

اوس به مې خوري دننه مار چې مې د غره خوړلی
ما په ډوډۍ کې ستا د زلفو يو وېسته خوړلی

لېونی نه يم چې صحرا ته وړم، اوبه لېو کې؟
لېونی نه يم چې په خپله مې خپل زړه خوړلی؟

دواړه لاسونه مې اوس نه شته بې وجوده يم
د کوټې تير، او ستا تصوير، رانه وېنه خوړلی

د انتظار او د دې دور تقاضې داسې دي
سترگې مې لار و خوړې، سر مې دېواله خوړلی

توبه توبه خدايه درتلمه خو درتلی نه شومه
توبه توبه خدايه ټيندک مې په لمانځه خوړلی

د ژوند ډيوه دې د اومېد په ټيلي بله ساته
باقره! ستا د برخې لمر چرته تياره خوړلی

خومره رڼا مې وه په کور کې خو ډيوه يې غوښته
خوک مې تنگ شوی و په زړه کې بهانه يې غوښته

ښه ده چې ما ترېنه په وخت دواړه لاسونه تاو کړل
گنې دنيا سمندر وړله کناره يې غوښته

زه د خپل ورور سره د وينې رشته نه پرېږدمه
پلاره! دا هم ورکړه که خبر زما حصه يې غوښته

د خپل خادر نه مې کړه جوړه ورته وس مې نه و
زما بچۍ مکتب ته تلو رانه بکسه يې غوښته

په دغه ښار کې چې وې سترگې د چا ته يې غوښتې
باقره! سترگې چې د چا نه وې ښيښه يې غوښته

مړيمه ځان ژوندۍ کومه خودکوشي کومه
توبه توبه بيا به خو کاله زندگي کومه

د محبت تندې اخيستی په ځان نه پوهېږم
ستا په بنگرې باندې لگيايمه کوهي کومه

ای عزرايله راپسې خوبه ته نه يې کنه؟
دا چې له کوره بهر وځمه تادي کومه

خدايه! لگيايمه دعا در رسول غواړمه
خدايه! لگيايم په لاسونو کې سوري کومه

باقره! څه وکړم په ما باندې راوغورځېږي
د ژوند دېوال سره چې هر خومره خواري کومه

زندان

په يو زندان کې قيد وم

لکه په ځان کې قيد وم

توره تياره وه په کې

زما به شپه وه په کې

يوه مرغۍ راسره هم بندي وه

له يو دېوال نه الوته په بل دېوال کېناسته

زما نه زړه زيات د هغې درزېده

زنځير زندان د دروازې درزېده

او زه لگيا ومه سوري مې په دېوال کې ويسته

چې دا مرغۍ له دې زندان نه وځي

د تورو شپو له دې جهان نه وځي

اوس چې وتلې ده هماغه مرغۍ

له ځان سره نورې مرغۍ راولي

وايي بهر د انسان مرگ له انسانان ولاړ دي

مونږ له زندان ښه دی بهر راته ښکاريان ولاړ دي

اوس دې د سترگو په چينه پول د چنار کېښوده

ما چې د زړه په دېوالونو گنډه تار کېښوده

چې ستا تصوير ته گورم خوب راځي او ټک راکوي

ما په بالښت کې د مالوچو په ځای مار کېښوده

پښتونه! ستا سوري ځادر به راگنډم په گوتو

ستن پېښور کې ږدمه، ما کابل کې تار کېښوده

ستا د وعدو زهر مې دومره په خپل ذهن وځکل

د ژوند کتاب باندې مې نوم د انتظار کېښوده

باقره! پوه شومه چې ساه مې په لاسونو وټه

ما به په زمکه قدمونه په کرار کېښوده

په ماتو ښپو مې درته راوړلو روغ غر په اوږه
اوس خو مې پرېږده چې دمه وکړمه سر په اوږه

يو څو مرغان دي په کې وځي او راوځي خدايه!
چا روان کړی دی په ښار کې د کور ور په اوږه

زما ياران زما قامت څه په هنر ټيټوي
لا سونه اچوي په ما باندې اکثر په اوږه

گرځوی نه شم نور په زړه کې ستا غمونه کنه
گرځوی نه شي کناره نور سمندر په اوږه

باقره! دا ځلې مې داسې اراده کړې ده
شپه به په سترگو کې راوړمه او سحر په اوږه

ژاړم وېرېږم غر ته نه وم تللی
زه دومره لرې چرته نه وم تللی

زما جامې د وجود تاو وچې کړې
زه لا روان وم لمر ته نه وم تللی

ستا امانت به مې راوړی وی خو
زه د دنیا بل سر ته نه وم تللی

ما به ویل یوازې زمکه گرځي
چې د اسمان محور ته نه وم تللی

باقره! ما پردي زخمونه گنډل
خو د خپل زړه پرهر ته نه وم تللی

نه د چا سترگو کې اوبښکې نه د چا سترگو کې شگې
لپې لپې غورځومه د هوا سترگو کې شگې

مړه پرېږده چې پراته وي ستا غمونه زما زړه کې
مړه پرېږده چې پرتې وي د صحرا سترگو کې شگې

د ځادر پېڅکه مې نه شته د لمن پېڅکه مې نه شته
تا راوړي دي سپړه! راته بيا سترگو کې شگې

خدای دې خبر کړي بيا مې اوبښکې دا جهان چرته يونسې
خدای دې خبر کړي بيا لوېدلي دي زما سترگو کې شگې

ستا په رنگ خلک پوهېږي چې د زړه په رنځ اخته يې
ولې اچوې باقره! د دنيا سترگو کې شگې؟

په سترگو کې زنځير دی او په زړه کې دروازي
دا دومره جگ کورونه او نازکې دروازي

د خدای نه وېرېدم که د هوا نه وېرېدم؟
چې ما به يادولې په لمانځه کې دروازي

رنگونه چا ورکړي دي خرڅېږي په بازار کې
زما او ستا له کوره چې وې ورکې دروازي

په ډېرو خوځېدلو يې لاسونه کړل خپل شل
په ډېرو ژړېدلو به اوبه کې دروازي

باقره! سر مې لگي چې په کافي پورته کېږم
دا چا راپسې بندې کړې د زمکې دروازي

باران ورېږي د زول شپه ده او ستا ورته ناست يم
گرمي مې کېږي د دريمې دنيا لمر ته ناست يم

ښه راته پته ده چې تنده مې پرې نه ماتېږي
داپته نه شته چې زه ولې سمندر ته ناست يم

خدایه! چې ما د اسرافیل شپېلۍ هم وانه وربده
خدایه! نو زه دومره له شوره لرې چرته ناست يم

زه به تر څو پورې په خپل کور کې بې کوره يم؟
زه به تر څو پورې د خپل ځان نه بهر ته ناست يم

چاته ترې سترگې ورکوم چاته ترې زړه ورکوم
باقره! ځان مې دی دربار په کې لنگر ته ناست يم

زما په شانتې هريوشی به زندگي نه لري
چې کوم یوگل راشو کومه خوشبويي نه لري

کمځۍ خورې کړي او ماشوم په کې ښه کلک وتړي
خدایه! دا ښځه په ټول کور کې یو سوزني نه لري؟

بس دومره ده چې ستا له سترگو نه مې لرې ساتي
گنې احساس مې محبت سره بدې نه لري

پرون پرې ما خپلې جامې سپړه ومینځلې
چا ویل لاسونه د دې ښار دواړه دوبي نه لري

په دې سبب له خپله ځانه باقر نه راوځي
چې دروازه بېرته پرې خلاصه کړي کونجي نه لري

يو څه وخت و چې ورك شوى رانه ځان و
زر به ودرېدم چې چرته به اعلان و

ښه پرون خو ته زما په ياد کې نه وې ؟
ښه پرون ولې په شنه اسمان باران و ؟

راښه شوي يې په گوتو کې اغزي دي
چې گندلې راته کوم سړي گرېوان و

ما کيسه ورته په ټوله لار کوله
چې ورومليد سړى وروسته روان و

راوتلې مې له اوبڼکو سره شگې
په وجود کې مې باقره! يابان و

ژوند

ژوند يو کور دی

په کې شور دی

دېوالونه يې واړه دي

ټول تيرونه يې وراسته دي

خاورې خاورې وجودونه

او اوبه اوبه روحونه

په کې اوسي ستړي ستړي

لکه يو کفن دوه مړي

اسمان ښکته په کې ښکاري

زمکه پورته په کې ښکاري

خو د ژوند په دغه کور کې

چې څوک ورېږي خدايه!

پښې وباسي له دې ځايه

ور چې بند کړي نو خلاصېږي!

ور چې خلاص کړي نو بندېږي

د انسان د کافي زړه هم

په کې پرک وهي چاودېږي

سترگې کړي اوبه اوبه او زړه خاورې
خدای دې په دې ښار کې کړي رانجه خاورې

اوس که مې ته خورې زه خپه نه یمه
ما په ماشومتوب کې خورې ته خاورې

څوک چې ستا په سترگو نذر ومني
وشیندي زما د کور په وره خاورې

یاد ولې زخمونه کړه راوینن زما؟
باد ولې راوینې کړې ویده خاورې؟

ته شوې رانه هېر که زه دریاد شومه
خاورې اوبو راوړې که اوبه خاورې؟

تاته چې درگورم شي باقر رایاد
یو شانتې دي ستا او د هغه خاورې

باور مې خود ستا په وعدي نه کېږي
د کاغذونو نه جامې نه کېږي

په هر چا سترگې د چا نه خوږېږي
د هر لرگي نه دروازي نه کېږي

ستا کافر شوی یاد مې وسوزوه
اوس مې په زړه کې زلزلې نه کېږي

چا وېل چې زه یمه له خاورو نه جوړ
زما له تن نه خو ډيوې نه کېږي

داغ د هر چا په تندي ولې جوړ دی؟
په دغه زمکه خو سجدې نه کېږي

باقره! غوړ دې رانېږې کړه کنه
ځینې خبرې یاد شي نه کېږي

څوک رايادوم خو رايادېږي نه
واوره ږدمه لمر ته اوبه کېږي نه

ستا د ياد رانجه وهم په سترگو کې
دا چينه بيا ټوله شپه وچېږي نه

سر په دېواله وهم حېران يم
کاني دې په بل کاني ماتېږي نه

دواړه د يو بل تصويران هم سپزو
دواړو د يو بل نه هم رغېږي نه

څه وکړمه ستا د لټون لار نه شته
څه وکړمه ځان رانه ور کېږي نه

چغې ترېنه هم راځي چې تنگ يم
هيڅوک هم په دې کور کې اوسېږي نه

شپه، زلفې، ډېوه، هوا، باقره! زه
دا پنځه سوالونه مې زده کېږي نه

چا راته ويلي دي چې ستا په مخ خېره نه شته دی
خان په کې گورمه سرپه! ايښه نه شته دی

دا ددې کلي يوه پېغله وه لوحه نومېده
په هديره کې چې په کوم قبر لوحه نه شته دی

خان سره خاندن چې دا خلک خو رڼا پسې مري
خان سره خاندن او په ټول ښار کې ډيوه نه شته دی

دې زړه ته څنگه خلک راشي حيران شوی يم
دې کور ته څنگه خلک ځي ورته کوڅه نه شته دی

مکتب ته ځمه کتابونه په لمن کې وړمه
باقره! اوس مې هم لاسونو کې بکسه نه شته دی

چې مې په کار و، په نوم کانی په چپه کې نه و
په دغه ښار کې زړه د هيچا په سينه کې نه و

سترگې مې ووېستې له ځانه، ځان مې ولېد په کې
ستا ملاقات ته تلم روغ ځای په ايښه کې نه و

ای مشره تاسې د ټوپک تخم کرلی ولې؟
ای مشره دا قلم په تېره زمانه کې نه و؟

يوه ماشوم به شرنگولي خلک حېران و ورته
سيکې په کې وې خو سوری په خزانه کې نه و

باقره! داسې بې ارزښته زندگي تېرېده
چې هيڅ کردار د چا د ژوند په افسانه کې نه و

د خپل وجود نه په سفر وتلی
په کور کې ناست سړی بهر وتلی

ما خو تصویر له خپله ځان ويسته
دا خو تصویر له سمندر وتلی

زمکه ولاړه ده اسمان روان دی
ستا په لټون مې چرته سر وتلی

شوې مې سر توري د اوږو پرېښتې
نن مې له ياده خپل ځادر وتلی

باقره! شول مې دېوالونه ياران
چې مې له سترگو نه نظر وتلی

د لیونو په شانتې شمارم د خیالونو خښتې
زما په گوتو کې بندونه د لاسونو خښتې

کور جوړوم په کې کرم د قلمونو ونې
کور جوړوم، ورته راوړم، د کتابونو خښتې

زه به ترڅو پسې وهم منډې او باد به یې وړي؟
زه به تر څو کېږدمه ستا په تصویرونو خښتې؟

خدايه! چې خلک يې کتلو باندې هم ماتوي
دومره نازکې دې پيدا کړلې د زړونو خښتې

چې ورو په ورو مې هره ورځ د کور قامت ټيټېږي
څوک پتوي زما د کور د دېوالونو خښتې

باقره! چرته څې چې خلک دې له خوبه ويستي
په زمکه ولې ټکوې د قدمونو خښتې

د مينې ساه په کې لا شته ترېنه وتلې نه ده
ستا په وېسته مې غبار د زړه تړلې نه ده

هسې لگيا يې چې دنيا مې درېسې ولېده
د ځادر پيڅکه دې د زمکې سر خوړلې نه ده

زه د قلم سياهي هم بې ځايه نه کاروم
ما په کاغذ خپله نامه چرته ليکلې نه ده

لا دې خبره کړې نه ده او واپس روان يې
لا خو د ونې نه يوه پاڼه لوېدلې نه ده

باقره! ما ترېنه تاو کړي د احساس لاسونه
د ژوند ډيوه مې د توپان مخ ته نيولې نه ده

راپیدا به کړمه لاره د چا زړه ته
زه په لپو کې اوبه وړی شمه غره ته

بیا مې پیڅکه د خادر سر ته راغلې
بیا به څوک راځي ورگورم د کور وره ته

درته ودرېږم په کومو سترگو خدایه!
زړه مې نه شي خو روان یمه لمانځه ته

جوړه کړې مې کبشتی ستا له خطونو
اوس په تمه باندې ناست یم بارانه ته

چې له مانه هم زیات ستړی وي باقره!
زه تکیه وهمه داسې دېواله ته

بیا مې په زړه راوړېدل د چا یادونه خدایه!
څومره درانه وو د مالوچو دېوالونه خدایه!

چې دوی راگوري راته زه ورته کتلی نه شم
زما په ساه باندې ژوندي کړه تصویرونه خدایه!

په خوب کې ټوله شپه له کانو نه بالښت جوړوم
چې ویده کېږم سر ته ږدمه خپل لاسونه خدایه!

دومره یم تېری په هغه ځای کې اوبه راوځي
چرته چې کېږدمه خپل ستړي قدمونه خدایه!

دومره بې وسه شو چې دا هم خرخوي لگیا دي
خلکو راوړي د ورونو زنځیرونه خدایه!

تصور د زندگۍ په کې ډوييږي
وچ درياب دى خو کښتۍ په کې ډوييږي

د چا اوښکې مې په لپو کې نيولي
د اتم اسمان سپوږمۍ په کې ډوييږي

له دې خالي نه د ورځې مار راوځي
او د شپې يوه مرغۍ په کې ډوييږي

د بدن خاورو نه چا کره ډېوه جوړه
چې رڼا کوي سېلۍ په کې ډوييږي

په دې ښار کې زړونه کاني شو باقره!
چې ستا درد او ستا سلگۍ په کې ډوييږي

بنده کوټه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه
دنيا وړه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

تندۍ په مخ، سترگې په خوله، پوزه په زني پراته
ماته ښېښه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

په دېوالونو لاس کېږدنه کور ته ځان رسوم
توره تياره ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

لکه تصوير پرې نوشته يمه او غږ نه کوم
ژوند مې سېکه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

باقره! سترگې دې ړندې نه شي ورگورې ځله
بله ډيوه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

ستا په مراد څرنگه وټرم په ونه کې تار
نه په گربوان کې تار لرم نه په لمنه کې تار

هغه جينې اوس په دې غرونو کې سوري وباسي
کومې جينې چې اچوی نه شو په ستنه کې تار

ما ته د خپل ارمان زړوکی مخ ته نيغ ودرېږي
کله چې وگورمه زه چرته په غنه کې تار

ستا د هجران هرې لمحې ته مې مانا ورکړله
لکه سړی چې ځانله ومنډي په زنه کې تار

د خيال گوتمې مې لا باقره! زړه شوې نه ده
مور مې لا اوس هم اچوي پرې په پراستنه کې تار

محبت دې يم راوستی انتها ته
په اوبو پسې روان يم صحرأ ته

راستنه شه ژوندون نه غواړم له خدايه
اوازونه اوس کوم خپلې دعا ته

څوک راوځي وايي اوس له کوره ووت
زه چې کله هم ورغلی يم چا ته

يو تصوير دى خو له فريم نه يې راباسم
يو سړى قبر نه چغې وهي ماته

چې خبر شوم له دنيا مې و تاو کړي
دېوالونه مې کول خپلې کلاته

خلاصولى يې په خپله هم زه نه شم
داسې گنده مې ورکړې ده سودا ته

موده وشوه پرېشان يمه باقره!
له خندا نه پاتې شوى يم ژپا ته

تېرى چې په غاړه د درياب يمه
بښکاري د پنځم موسم گلاب يمه

خلى هم له ځانه سره وړى نه شم
خلک رانه تښتي چې سىلاب يمه

څوک يې چې وهي گوتې يې ونښلي
زه له دروازي نه جوړ رباب يمه

دومره څوک مې نه شته چې راوامې خلي
ځالي مې نيولې دي کتاب يمه

کاپو وى باقره! ستورى شوى يې
ستورو وى په کاپو کې حساب يمه

په سترگو پوند شې، پلاره خپل لمسي هم نه پېژنې
يو سمندر دې او دا بله کناره ده کنه

زه چې ور وگورمه ستنه د ساعت ودرېرې
له مانه دومره مخکې تللې زمانه ده کنه

څله مې سر خورې ستا په زړه د مينې داغ باقره ؟
څله مې سر خورې په دېوال کې ايښه ده کنه ؟

خوب ته مې نه پرېږدي چې سر کېږدمه شپه ده کنه
غم دې راخستې بيا زما د زړه چمبه ده کنه

ما د غمي په ځای نن غاښ په کې د چا ايښی دی
ما جوړه کړې ترېنه خپل ځانته گوتمه ده کنه

اوس که بيخي په مخه راشې هم دې نه پېژنم
اوس مې بېخي له ياده وتې ستا څېره ده کنه

پرده ترې چا شکولې ده سرتوره دروازه
پرته ده په سپرک باندې بې کوره دروازه

په زړه کې خو دې نن چرته بېلتون راغلی نه دی
په خوب کې مې لېدلې بېگا وروړه دروازه

په ښار کې د هغه سړي زړه سپين لکه شوده
په ښار کې چې د چا د کور ده توره دروازه

بچیه اوس ترې خبر دی زنځيرونه شوکوه
بچیه اوس مې خلاصه کړه له پوره دروازه

لاسونه مې شول ستړي خو ټک ټک نه کړي باقره!
ويستلې ده هوا د زړه له زوره دروازه

زندۍ کړې مې خپل ځان په خپل څادر دی
بنده کړې مې کړکۍ او د کور ور دی

ستا د یاد مارغه له تندې نه مړ کېږي
چې وچ شوی مې د سترگو سمندر دی

د نازکو پښو نازک نازک خاپونه
چرته تللی دا سړی مخکې کمر دی

په کوم کاني کې چې گل راشوی خدایه!
په دې کاني چا مات کړی د چا سر دی

زه ورگورم ماته نه گوري باقره!
خپل تصویر رانه خبريې مرور دی

چرته چې غم وي زما سر ته راشي
سړی چې ستړی شي خپل در ته راشي

ته چې د زلفو بناخ ته ځنډ ورکوي
د صحرا شگې سمندر ته راشي

دومره تنه ايمه چې غاړه ورکړم
چې کومه ونه مې نظر ته راشي

ستا انتظار چې کومه ورځ وکړمه
د سترگو پيڅکې مې خادر ته راشي

پرېږده چې څملمه د اور په غېږ کې
باقره! خوب که راته چرته راشي

ستړی شوم روان يم نه رسېږم خپل قدم پسې
لاس کې مې قلم دی او گرځېږمه قلم پسې

ما که دا دنيا تا پسې پرېښوده نو څه وشو
خلکو جتونه پرېښودلې په غنم پسې

څوک په انتظار راته ولاړ دی لېونی نه شي
ځان مې امانت در سره ږدمه بيا راځم پسې

زړه مې لېونی لېونی گرځي د چا سترگو کې
غم مې لېونی لېونی گرځي د چا غم پسې

ډېره موده وشوه چې گلونه تېري شوي دي
پرېږده چې وروځېزي باقره! په شبنم پسې

په ما نظر ستا د نظر مات نه شو
د غر نه لاندې څنگه غر مات نه شو

ټول مې راټول کړو په يوه لپه کې
بيا هم غرور د سمندر مات نه شو

رابنده شوې وه کوټه راپسې
عمر مې تېر شو ددې وړ مات نه شو

ما به په گل تا به په کاني ويستم
خو ستا پرې زړه زما پرې سر مات نه شو

باقره! ستا گرېوان به چا گندېلی
ښه دی چې لاس دې د هنر مات نه شو

توره تياره، د قدمونو شور، د ډار کيفيت
زما په شانتې بدل شوی دی د ښار کيفيت

کوشش کوم چې پخپل موتي کې هوا بنده کړم
کوشش کوم، انځوروم، د انتظار کيفيت

د لوند قميص په شانتې زيبيني په هنر لفظونه
سړيه! تا چرته ليدلی د فنکار کيفيت؟

بيا به د سترگو په ښو د اوښکو کاني خورمه
بيا راخور شوی دی په مایو نا قرار کيفيت

باقره! مانه د خپل زړه حالونه مه پتوه
په وچو پاڼو کې ښکارېږي د چنار کيفيت

د رڼا او د تيارو تر مينځ رشتې ته
د هوا په مرکه ځمکه ډيوې ته

بيا ترې وړې چا زنجير د خداى نه څار شم
ستا پانزيب مې لگولى دروازې ته

بيا به ټوله شپه په وينه تيرومه
تنه ياي راننوتې ده کوټې ته

ستا غمونه مې په زړه کې نه ويريږي
ماشومان مې دي راوستي هديرې ته

ليونى به شي باقره! په دې ښار کې
غوربه نه نيسي د هريو سړي خولې ته

د محبت تنده په زړه گرځوم
په سوري لپه کې اوبه گرځوم

بس دى چې خپل وجود بار شوى په ما
نور به د دې له پاسه څه گرځوم

چې ستا د غم سترگې پرې تورې کړمه
د زړه کڅوړه کې رانجه گرځوم

ماله دې بيا ترينه غنم جوړ کړي
گرځم په ژرندو باندې وږه گرځوم

رانه هير شوى دى که نه يې پيژنم
د چا تصوير ځان سره زه گرځو؟

په دې ويرېرېمه چې مې نه کړي
باقره! خپل سويرى ویده گرځوم

زه دومره لرې يم راغلى چې مې ځان هم نشته
د دې نه مخکې ځمکه پرېږده چې اسمان هم نشته

زما د کور په ديوالونو تکیه نه وهي څوک
زما د کور په ديوالونو کې ماران هم نشته

د تسلى په ټال کېنې هيڅوک جوتې نه را کوي
ستا جدايي ليونى کړى يم ياران هم نشته

زړه مې په دې بڼه دى که جيب کې روپۍ نه لرمه
زړه مې په دې بڼه دى په ټنار کېنې خو دوکان هم نشته

چې د وجود غوښې مې و خوري رانه ځي باقره!
په داسې ځاى کېنې چا وژلى يم مرغان هم نشته؟؟

خه خه مې وکړل د يوې ديوې رڼا لپاره
زه په کوټه کې سوری نه پرېږدم هوا لپاره

خه تا به هير کړمه په ځان به قيامت تير کړمه
خه دا د زهرو گوټ به هم وکړمه ستا لپاره

اوس له ايمان نه مخکې سوال د خپل وطن کومه
اوس چې لاسونه کړمه، پورته د دعا لپاره

دغه زړگی ډير مناسب دی په کې اوسه غمه
دغه ځنگل ډير مناسب دی د بلا لپاره

چې نه شوه ورځ په تا معلومه، او نه شپه باقره!
خوب دې ساتلی دی په سترگو کې د چا لپاره؟؟

په دغه ښار کې اذان نه کېږي توبه ماتوم
خدایه! د خپل زړه په درزا باندې روژه ماتوم

خير دی نن ته زما د درد په سمندر کې ډوب شه
خير دی نن ته انتظار وکړه، زه وعده ماتوم

يمه بې وسه خپل بچي ته ترې تختی جوړوم
لېونی نه يم چې د خپل کور دروازه ماتوم

زر ترينه منډه کړم حيران شمه چې ما هم ولي
په کومه ورځ چې زه په کافي ايښه ماتوم

په دې زندان کې نور تنگ شوی يم بهر وځمه
زنځير ماتېږي نه باقره! خپله ښپه ماتوم

وځمه بهر دروازه ووهم بيا را شمه
خو به تنهائي غلطومه په ژړا شمه؟

ته يې، زندگي ده، شاعري ده، او غمونه دي
يو موټی سړی يمه حيران يم چې د چا شمه؟

هله به راوځمه له ځانه چې ډير تنگ شمه
هله به راوځم دې ځنگل نه چې بلا شمه

خاورې د وجود مې ستا د سترگو په بانو پريوځي
کله کله دومره ستا په سترگو کې فنا شمه

زه چې ډيوه بله کړم باقره! زړهوا راشي
هيڅ کولی نه شم له غصې نه په خندا شمه

ږدمه خپل لاسونه په اور نه سوزي
ولې کاغذونه په اور نه سوزي

خير دی زه به تاته انتظار کوم
خير دی ديوالونه په اور نه سوزي

ځينې خلک هيڅ د چا هيريږي نه
ځينې تصويرونه په اور نه سوزي

سترگې مې ږاندې په شوگيرو شولې
چا ويل چې خوبونه په اور نه سوزي؟

ستا له غمه مړه نه دي باقره! څوک
تانه بغير زړونه په اور نه سوزي

زما خاپونه دي پرې ښپه د بل ده
راغلی زه يم اواز ده د بل ده

خان په کې نه گورمه بد ښکارمه
زما په کور کې ايښه د بل ده

کاني زمونږ د وطن کيږي په کې
خلک پرې ولي او لينده د بل ده

که زړه زما دی واک يې تا سره دی
که کور زما دی دروازه د بل ده

باقره! ټوله شپه به خوب نه راځي
چرته مړه شوې بيا ډيوه د بل ده؟؟

په ديوالونو تصويران، په تصويرونو ځالي
دا بانه نه دي دا به وي په نظرونو ځالي

په دغه ښار کې خلک نه گوري يو بل ته خدايه!
هسې نه وشي د دې خلکو په مخونو ځالي؟

د تنهای خادر ترې ځان لا جوړاوم لگيايم
زه هره شپه راټولومه د يادونو ځالي

بلها موده وشوه چې دلته چا بل کړي نه دي
ځکه خو ونيولي دلته څراغونو ځالي

چې اسوبلي کوم له خولې نه مې لوگي راوځي
دنه زړه کې سوزوم ستا د غمونو ځالي

زما په خيال د قسمتونو کرښې نه به وي دا
زما په خيال گوره پراتې دي په لاسونو ځالي

دا پردې نه دي دا مې تا پسې نارې وهلي
ستا په غوږونو کې زما د اوازونو ځالي

سترگې مې ډکې شي باقره! او ښه وژاړمه
چرته چې وگورمه زه په کتابونو ځالي؟

دا ډيوه هله بليږي چې تيز باد شي
يو سپرې چې رانه هير شي، نو راياد شي

خومره زړونه چې درکړي خلکو تاته
که يې خښتې کړې نو ښار به پرې اباد شي

چې پخپل نصاب يې روږدې کړمه ژبه
ماشومان به مې بيا ستوري د هيواد شي

د کور وره ته به يې ولگوم خير دی
ستا په ښپو کې که پايزيب چرته ازاد شي

ستا په زړه کې ورته بدن نه وي باقره!
چې ښېرې هم چاته وکړې نو پرې ښاد شي

خیال دې ولې دومره ښه دی؟؟

ستا خو عمر دومره نه دی

غورځومه په کې کافي

زړه مې ټول اوبه اوبه دی

شرق باران پرې را ورېږي

لېونی په کې ویده دی

د مری نه مې تاو شوی

بیاد چا د سر وېسته دی؟؟

په میږي ماتوم مینه

ستا د کور د دېواله دی

تاته غږ کوي باقره!

څوک ولاړ پاسه په غره دی

په سیند کې ډوب شوې په اوبو کې به اسمان نه گوري

ستا چې بیا یاد وي په شیشه کې به خپل ځان نه گوري

د انتظار چتری مې بیاد زړه په سر نیولې

ته خو د خپلو وعدو شپږقنده باران نه گوري

شاید گلونه به هم پانې د رڼا ونیسي

چې د ډیوې نه مې جوړ کړی دی گلدان نه گوري؟؟

په سترگو پوند شي په دې زړونو کې غمونه نشته؟؟

په سترگو پوند شي دیوالونو کې ماران نه گوري؟؟

وچه ډوډۍ کړي ځان ته خرڅه غباره پرې واخلي

ته یې ترې خوشې کړې باقره! ماشومان نه گوري؟؟

راته بښکارېږي مگر نه را رسي
خدایه! زما د کور ور نه را رسي

موږ ته له ځان نه فرېښتې جوړې کړي
د چا چې ځمکې ته سر نه را رسي

د ځینې درد نه سپړی خوند اخلي
تېری یم ډېر سمندر نه را رسي

تیاره ده لاس په دېوالونو وهم
وړانگې کوټې ته د لمر نه را رسي

باقره! ځای مې غوږونو وکړې
ستا د راتللو خبر نه را رسي

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library